

Στροφή:

"Ομως καὶ σύ, ὃ ταλαιπωρε καὶ ὡς κακοπαντρεμένες Γαμπρὲ τῶν Βασιλεάδων μας τῶν διτυχῶν, σὺ φέρεις Τὰ τέκνα σου στὸν δλεθρό καὶ, δίχως καν νὰ ξέρης, Τῆς νύφης σου τὸ θάνατο πικρό, δυστυχισμένες Σύ, τόσο ἀπὸ τὴ μοιρά σου τὴ μαύρη πλανεμένες!

"Αντιστροφή:

Μ' ἄνεστενάκω πάλι;" ἔγω καὶ ἀναστενάκω πάλι,
"Ω χροιρὶ μέννα τῶν παιδιῶν, σκεπτόμενη, τὸν πόνον
Ποὺ δοκιμάζει σου ἡ καρδιά γιὰ τῶν παιδιῶν τὸ
[φόνο],
Νὰ ἐκδικηθῆῃ τὸν διντρὸ σου στὴν ἕρμη, σου ἀγκάτη
Ποὺ στᾶχει παρατίσσει,
Μ' ἀλλη γυναικα θύλαντας παράνομη νὰ ζήσῃ!

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

(Συνέγεια)

ΚΛΟΚΟΒΑ ΚΑΙ ΒΑΡΑΣΟΒΑ

"Ετοι βγήκαμε ἀπὸ τὴν Ναυπακτία ποὺ καθὼς παρατίησε ἡ Καρκαβίτσας (Κράδερα. Έστια 1890) δὲν έχει καλὰ καὶ δμορφα μέρη.

"Αλλ' ὅταν βγαίνεις ἀπὸ τὸν Καρινθιακὸ πηγαίνοντας πρὸς τὴν Πάτρα καὶ εἶναι ὅμηλη δεξιά, τότε βλέπεις νὰ προβάλλουν στρογγυλὰ καὶ γραινὰ σὰν μαστοὶ γιγάντιοι μέσος στὴ θάλασσα τὰ δυό αὐτὰ βουνά. ἡ Κλόκοβα καὶ ἡ Βαράσοβα, ποὺς φαίνεται καὶ ἡπὸ τὴν Πάτρα σὰν ζωγραφιά, μάλιστα δὲν ὁ ήλιος βασιλεύει καὶ τῆς ρίγηνει ἀκτίνες.

"Ἡ Βαράσοβα, καθὼς μοῦ εἴπαν, εἶχε ἀλλοτε πολλὲς σκῆτες ἐκκλησάκια καὶ προσκυνητάρια καὶ μοναχούς. "Ητανει ἔνα μικρὸ "Άγιο δρός.

"Ἐφευγα γιὰ τὸν Μοριά, ἀρήνοντας πίσω μου τὰ Κράδερα, τὰ δύοια φαίνεται διὰ τὸν οὐρανό μάσθικαν ἔτοι ἀπὸ μιὰ τοποθεσία, ποὺ γινόταν πανηγύρι καὶ συνάθροισι τῶν γερόντων, ἀπένω ἀπὸ τὸ χωριό Γρηγόρη, ψηλὰ στὴν Όμαλεια, δην λέγεται Τοῦ Κράδερα.

Στὸ νοῦ μου μέσα κάτι ἀδριστες εἰκόνες γύριζαν

") Η ἀρχή του στὸ 112 φύλλο τοῦ «Νομᾶ».

τοὺς ψηραφόρους. Τὶ ἐλέγαμε; "Α, γιὰ τὴ Μίρθα. Καθεῖστε, θεῖς. "Οπου κι ἀν εἶναι θύρει κι ὁ Ἀριστείδης.

"Ο Κωσταντίνος. Ξέρετε το, ἀν πείτε τίποτα τὸν Ἀριστείδην γιὰ χωρισμούς, δὲν θὰ ξαναπατήσω πλέον ἑδό.

"Η Ἐλένη. Δέ λέμε, καλέ. Μεταξὺ μας τα λέμε. Καθείστε, σᾶς παρακαλῶ (ὸ Συνταγματάρχης καθέται). Νὰ μη συζητήσουμε, δι, τι ὀκούμε; Δυπούμαστε κατάκερδαν τὰ βλέπουμε ἔτσι...

"Ο Συνταγματάρχης. Δὲν έχει τίποτα, σᾶς λέω. Αὐτά, ποὺ κάνει, εἶναι καρώματα καὶ χάδια. Ναίνα καταλαβάνετε;

"Η Ἐλένη. Μὰ τὶ νόστιμη, εἴταν ὅμα μὲ πῆρε μαστικὰ ἀπὸ τὸ γέρι νὰ μοῦ δεῖξεις ἔνα ποτήριο νερό. Τζυασσα, σᾶς ἥρκιζουμει, στὴν ἡργά. Ξέρεις, μοῦ λέσι, ἐδώ βλέπεις ὅλη τὴν περίοδο τῆς γῆς. Φαντάσου πώς θὰ εἶναι τὸ νερό μετὰ πάντας γιλιάδες χρόνια... Θὰ εἶναι πυκνότερο, βαρύτερο καὶ θολώτερο. Κι ἀξέρνα, μοῦ λέσι, ἥθελες νὰ ξαναγενέσουν μετὰ πάντας γιλιάδες χρόνια; Ἡγά, μοῦ λέσι, ζιζήνια ηθέλω νὰ πέθεινα στὴ στιγμή καὶ νὰ γανόμουν γιὰ πάντα Ζωή; τί ὥραιο κακάρι πούχες; "Ει μάτια μου, νὰ μὴ σὲ χίσω καὶ χίσεις ἡ Βενετία βελόνι.. Κ' ἔνω τῆς κάνω. Μά γιατί; δὲ σάρεσεις η Ζωή; Τί σου λείπεις ἔσνεις; Μὲ κοίταξε κατάματα καὶ μοῦ λέσι: ἔλε καημένη; καὶ καθήσεις πάλι στὴ θέση τῆς λέγοντας: un deux trois cinq cent quatorze! Un deux trois

καὶ τὸ στόμα μου ἐπαναλάβενε δυὸς τραγούδια ποὺ μοῦ είχαν ἐγγυτωποῦ πολὺ. Τὸ ἔνα λέσι γιὰ μιὰ γιγιτόνισσα ώρατα.

Στάζουν τὰ κερχιθίδια σου—
μαρύρα εἰν' τὰ μάτια, φρύδια σου—
Στάζει: κέμει ἡ καρδοῦλα μου,
γλυκειὰ γειτονοπούλα μου.
Γειτονοπούλα μου νὰ ζῆς
νὰ σέρωτήσω νὰ μοῦ εἰπῆς,
ποὺ δέντρο κάνει τὸν ἀνθό,
ποὺ κάρη τὸν καλὸ ὑγιό;
Μηλίτσα κάνει: τὸν ἀνθό,
Λειτίτσα τὸν καλό τὸν γυρό.

Τὸ ἀλλο λέσι γιὰ ζηνα παλληκάρι ποὺ θελει νὰ πάρῃ στὸν πόλεμο τοῦ Μοριά ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὴν Ρούμελη καὶ μιλεῖ μὲ τὴν καλή του.

Γεωργη μ' τὶ συναρπίζεσαι τὶ βάνεις τόρματά σου;
—Θέλω νὰ πάω στὸ Νιόκαστρο ποὺ γίνονται σὲ πολέμοι,
Μὰ πάλι συλλογίζομαι καὶ πάλι συλλογοῦμαι
·Αν μὲ σκοτώσουν τάρφαν ποιὸν θάρχω νὰ μὲ κλάψῃ;
—Γεωργη μ' σὲ κλαίνεις οἱ φίλοι σου κ' οἱ ἀδελφοποιοί σου
Κι ἀπὸ κοντά σὲ κλαίνεις κ' ἔγκινο φυρφάζεις ἀπὸ τοὺς δικούς μου.

"Η ιστορία λέσι διὰ τοὺς αὐτόδης σκοτώθηκε ἀλλὰ δὲν μαρτυρεῖ ἀν τὸν ἔκλαψε καὶ ἡ κύρη.

Η ΛΙΑΡΙΖΑ

Μπαίνοντας στὴν Δωρίδα πρέπει νὰ ξέρῃς διὰ τὸ ἐπαρχία δὴν συγκεντρώνεται σὲ τρία πράγματα :

Βαρδούσια, Μόρυος, πολύμνια. Τὸ μέρος αὐτὸ δὲν ἔταν περιζήτητο, οὔτε ἐπιτήδειο γιὰ πολεμικές ἐνέργειες, οὔτε πέρχομε, γιαύτο δὲν ἔχει πολλὴ ἴστορία. Μόνο ἡ Ἀρτοτίνα μὲ τὸν Σαφάκα της καὶ τὸν Διάσκο ζεχωρίζει. "Αλλὰ τὸν τελευταῖο ζητάει νὰ τῆς τόγε παρῇ ἡ Μουσουνίτσα τῆς Φωκίδος. Ήτα ποθεις γιαύτο.

"Οταν πρωτοπάτησα στὴν Δωρίδα, μὲ ἔνα παιδάκι ἀπὸ ἔκτη οὐδηγήδ, τόβαλα καὶ μοῦ διηγήθηκε διάφορες ιστορίες καὶ τέλος μοῦ εἴπε γιὰ ἔνα πουλί ποὺ τὸ λένε Λιάριζα. Αὐτὸ διένει δ καρυδαλός καὶ ἔχει πολλὰ ὄντοματα ἔδω στὸ ἐλληνικό.

"Ετοι μοῦ περίγραψε τὶς συνήθειες καὶ τὸ τραγούδι τοῦ πουλιού τοῦ Σέλλευ, στὸ μυνο τοῦ ὄποιου υπαφρασμένον τόσον ώρατα ἀπὸ τὸν Ἀργύρη Εφταλιώτη μποροῦμε νὰ ἐντυφοῦμε κι ὅσοι δὲν ξερούμε Αγγλικά.

Καθὼς δὲ ποιητής, καὶ τὸ παιδάκι διέκρινε μιὰ χαρὰ μέσα στὸ ἀδιάκοπο ἀνέβασμα τοῦ κορυδαλού πρὸς τὰ ὄψη:

"Η Λιάριζα, δηλα σὰν τάηδόνι ποὺ κάθεται καὶ

cinq cent quatorze!.. Καὶ γελοῦσε μὲ τὴν Κάκια σὲ δαιμονισμένη.

"Ο Κωσταντίνος. Ηάντα τὸ πράγμα εἶναι δυτικός.

"Ο Συνταγματάρχης. Δὲν θὰ τὴν πάρεις ἔσυ, παῖδι μου! Ἔκεινο, ποὺ θὰ τὴν πάρεις, τοῦ ἀρέσεις. Κατάλαβες;

"Ο Κωσταντίνος. Ήλναι ηδερφός μου ἔκεινος, θεῖς, κι ἔχω καθήκον νὰν τοῦ ἀνοίξω τὰ μάτια, ἀν αὐτὸς ἐρωτευμένος τὰ κρατεῖ κλοιοτά.

"Ο Συνταγματάρχης (μὲ θυμό). "Αν ξέρεις ποιὰ εἶνε τὰ καθήκοντά σου ἔσυ, νὰ μοῦ ξερίζουμε ἐμένα τὸ μουστάκι ἀλήθεια κι ἀλήθεια!..

"Ο Κωσταντίνος (συγχρατημένος πάντα). "Αν ξέρω δηλα στὸ μεταρρυθμόν, πιστεύω, νὰν τὸ φανερόσουν ἀλλοι.

"Ο Συνταγματάρχης (τηρούντας). Τί θίλεις, σὲ παρρκαλῶ; Καυγά θίλεις; θίλεις τὰ σπεριόνια μου! Ἔγω σάρινα καὶ θεύγω. Χαίρετε.

"Η Ελένη. Θεῖς! Θεῖς!.. (υπαίνοντας στὴ πόρτα). Δὲν φεύγετε, θεῖς. Ακούτε τὸν Κωσταντίνο, ποὺ τὰ λέσι εἶτος; "Ἔγω ξέρω, πώς αὐτὸς πρώτος δὲν θίλει τὴ διάλυση τοῦ γάμου. Δὲν εἶναι ἔτοι, Κωσταντίνος; ..

"Ο Κωσταντίνος. Μὰ καὶ τὶ μοῦ περνάεις ἐμένα, Ηλένη; Θυμόνιεις εἶθες γιατί συζητάμε.

"Η Ελένη. Καθήστε τόρα, θεῖς. Ακούω τὴν πόρτα. "Ο Αριστείδης θίλει... Κεφήστε, σὲ παρακαλῶ.

"Ο Συνταγματάρχης. Υποσχεθήσατε μου, πώς δὲν θὰ

λαλάει σὲ χαντακάκες τουφωτὸ ἀπὸ κλαρίσ, οὐδὲ σὰν τρυποφράκτης ποὺ φτιάνει τὴ φωλιά του ἢ σὲ σκούπης ἡ σὲ καλύβα, ποὺ πρὶν νὰ μπῇ μέσα κάθεται σὲ καμπιά κλαλοῦλα, τριτσοβολεῖ λιγάκι νὰ δῆ μὴ τὸ τράνε, καὶ οὐπ! τρουπώνει στὴ φωλιά, ἀπὸ τὰ πλάγια πάντα, γιατὶ ἀπ' ἔκει κάνει τὴν τρούπα...

"Η Λιάριζα φτειάνει φωλιές στὰ δέματα, κι ἀπέκεις χαίρεται ἀπὸ ἔχει τὰ πλάκια της, καὶ ολετράπει πίσω ἀπόνω καὶ ματαδίνεις ἀλλη μιὰ βούβα πίσω ἀπόνω, κι ἔρχεται, ἔτοι γιά, γυροβολεῖς καρδοτούμπες, καὶ πασίνει πίσω στὸ δέμα, μαζεύεις σκλητάκια καὶ ορέινει τὸ μπούκωμα στὰ πλάκια της καὶ τὰ ταγιζεις.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΩΣΤΑΣ Σ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

"Απ' τὰ ἀμπέλια τοῦ κ. Κ. Στασινόπουλου.

Φυσικὰ καὶ ἀνόθετα

Πουλιούνται δόδες Ζήνωνος 4 Β.

Μεγάρο τοῦ τραπεζιοῦ τοῦ 1903	ἡ ἵκα λεπ.	60
Κόκκινο	»	»
"Ασπρό	»	70

ΜΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ

Γιά την «Τρισεύγενη»

Στή «Συγαρία» (Vjessy) στο φιλολογικό περιοδικό που βράζει στή Μόσχα «Επικρία από λογογράφους και καλλιτέχνες», στή φύλλο του περιεμένου Σεπτέμβρη, διδούνες λόγιος κ. Μ. Λύκιαρδοπούλος, που συγκά πυκνά δημοσιεύει ώραιες κριτικές γιά τήν φιλολογική μας εκπαίδευση, έχοντες τάχαδια γιά τήν «Τρισεύγενη» του κ. Παλαμά.

«Η δραματική φιλολογία στή νέα 'Ελλάδα δὲν είναι φτωχή, σ'έργα' ή λόγος μου γιά την ποσότητα. 'Αλλά ως τά τώρα δὲν ἀπέχεται ακόμα δύη πρωτότυπη, ξεχωριστή δική της. 'Όλες αύτες οι ἀμέτρητες τραγῳδίες, τά δράματα και οι κομμαδίες (και οι πιο πολλές ἀπ' αύτες δὲν έχουν σταλιάξει), δὲν είναι περάς ηπαικιού πιθανόμενος ἀρχαίων κλασσικών ή σύγχρονων έργων, πρέπει πάντων γαλλικών.

Τό πράγμα είναι ευτικό. Σε τόπο ποιο κάθε τί δικό του, καθε τί ένικα δέχει σκοτιώδη ἀπό τά ξένα και ἀπό τούς ἀρχαντοπασμένους, δηνοι και αύτή, ή γλώσσα πού κυριαρχεῖ, ή λεγόμενη καθαρέσσουσα, είναι ψευτική και τεχνητή, — σ' ένα τέτοιο τόπο ή πιλοτηρία δὲν μπορεί να είναι έλλοιστική.

Ηρώη λυτρώθηκε η Ποίηση, ἀπό τίς άλυσαίδες τής, φουτίκας. Τώρα ζήχει να λυτρώνεται τό δικήμα, λυτρώνεται τό δράμα. Γιά τό λυτρωμά κύτο πρέπει να γραπτή γάρη ή νέα 'Ελλάδα λίγων λογογράφων με νοῦ και με θέληση οι περιστέρεις τους είναι ποιητές, κ' έχουμε μιλήσει γιά κείνους στό περιοδικό μας. 'Ανάμεσα σ' αὐτούς ξεχωρίζει και μπορεί να θεωρηθῇ ἀρχηγός τους (άν έξιστες τό διεθνής τέχνης) μας ή «Τρισεύγενη» δείχνει μονάχα τό ζηρύτυπα μάς νέας ἐποχῆς.

Είν' ένας κόσμος παράξενος, μοναδικός, κόσμος δικιδές ἀπό πραγματική ζωή κι δίλλος μισθὸς ἀπό τή ζωή του περιμετρίου: κόσμος ἀπό ἀνθρώπους πού τούς αχέρισε διδές μεγάλο χάριτυμα, να μεθύνει κάποτε και πότε ἀπό τής διορθιάς τό πρατίνο ο κόσμος ἀπό ἀνθρώπους πού ζοῦνε ἀνάμετό τους ἀκόμας οι νεράδες και οι ξωτικές και πού δείχνουνται μέρα μεσημέρι ετώ κοριτσιά πού πάνε να πάρουν νερό τή βρύση κόσμος ἀπό ανθρώπους πού ἀνάμεσσο τους ζητεί, και κείνη, ή μισή γυναίκα, κ' ή μισή νεράδα, ή ωραία Τρισεύγενη, τό καμάρι και ή ἄγριτη τούς χωριού. Και οι ἀνθρώποι δέχενται κάνουν αμιάδες ἀκελλητικές ζνοικήτη

* * * Ας μᾶς ἐπιτρέψῃ ο φίλος κριτικές να παρατηρήσουμε πώς ο Ψυχάρης δέσο είναι θεωρητικός γλωσσολόγος, ἀλλο τίσο είναι ποιητής με ἔργα δημιουργικά, σε ὅλα πρωτότοπαρατόπια.

Σ. Μ.

Οι Τούρκοι: έδειχναν φωτιά σε διάφορα μέρη τώς Χανιών, ἀφού κατάκαψαν πρότι τούς γριστικινούς φούρνους γιά να μήν έχουν ούτε ψωμί, λέγει οι γριστικοί. Αύτά προγέτες. «Επειτα τάρχεταιν τό μακελειό δηνοι εύρισκεν εύκαιρια. 'Εστεκουνταν, λέγει, στό δρόμο τούς ἀκαίγονταν τά σπιτια ἔτσιμοις δηποιον βγαίνει νά τών σκοτώσουν ή τούς ἀμπέδικαν να βρούν κ' ἔτσι να φηθούν ζωντανοί. Σπαραγκικές σκηνές..» Α | δε γλυτόνει πιά. Στή λέσχη δλοι τόχουμε ἀπόβραση, να κατεβούμε στή Κρήτη, θέλει δέ θέλει η Κυδέρνηση Κ' έδω δέ θέλει η ήσυχασε τό κακό. 'Επανάσταση ήσχουμε, ἀν δέν ένεργήσει, έπως ἀρμόδεις στά ένικα συμφέροντα.. (στό θέλο του). Στή βουλή τό βράδι πρέπει να φωνάξετε και σείς. Τάπογεμμα θέλει γίνει μεγάλη διαδήλωση. 'Ηρδε καιρός πλέον νά διάσεις διατάξεις πού σαπίζει στούς στρατώνες. Ζήτω τό έθνος!..

Ο Κωσταντίνος (με ένθουσιασμό). Ζήτω!

Ο Συνταγματάρχης. «Ω! Βέβαια είτε καιρός πλειά. Τό έθνος ἀποναρκόνεται. Η ένοιξη, παιδιά, θέλει μάς άνοιξε, και νούργιες σελίδες δόξας. Τί ωρά είναι: Πρέπει να πάρει να μάθουμε καθηκόστα. Ας φέμει λίγο ζωγότερα. 'Ελλα μαζί μου, Κωσταντίνε, και σου, 'Αριστείδη. Πρέπει τό βούδι, να μιλήσω στή Βουλή. 'Α | Όμως περίσταση νάν τής τά ωλλες κανείς αύτην τής κυβερνητής!.. (πέρνει τό καπέλο του). 'Ελληνη, δέ πειράζει να φέμει μάς μέρας ἀρχότερα. Γιά τό 'Έθνος πέπει κανείς να κάνει πάντα δυνάστια.

νυχτόμερα, πού πάντα καίτι μέσα της τής ἀγάπης τό λιδάνι και τό κερί του πόνου. Κ' οι ἀνθρωποι έκει «πρός τόν ούρανό σκορπίζουν τραγούδια χαροκόπων κι ἀναστεναγμούς ἀριστοχτυπημένων», και τήν Βία στιγμή ἀλληλοτράγουνται μὲ τό φέμα και μὲ τήν κακομοειδία. Στόν κέστρο έκεινο δέν είναι περάς ἔνα τραγούδι τού βιολού τού Νίκαρου» μά τό τραγούδι έκεινο ἀπό τή στιγμή πού κοιμηθή δι Μουσικός, ἀλλάζει και γίνεται ἀξένα, τεκούρι, κουπί. Κόσμος πού ή ζωή και τό παραμύθι δέν έχωρισαν ἀκόμα, και πού ζοῦνε ἀκόμα ταιριαστά, νά διάσπορος τής Τρισεύγενης.

Μ. ΔΥΚΙΑΡΑΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΟΘΟΣ ΜΟΥ

Πόσο μ' ἀρέδουνε οι ὥμορφες, δλαις οι ὥμορφες, οι ἀψηλαίς και οι κονταίς, οι μαυρομάταις και οι γαλαναίς. Τά μαργα τά μαλλιά και τά ξανθά, να τά ξανθά, σάν τά μαργαρίτα στού πλίου τής ἀκτίδες σάν τό μαλαμά, ξεσπομένα ἀγνάλα στήν κεφαλή, τή βασταγμένη στερεά σε κάτασπρο λαιμό, σε σέρροκο χνουδάτο σάν ριδάκινο.

«Ηθελα νά φιλω γάλικά γλυκά τό σέρρο, ἀκειδίληση κάτω ἀπό τά μαλλιά κ' ἀκει νά στέκουμεις ἀκει, νά τόν ύγραινω μὲ τήν μάνσα μου. ἀνατριχίλα τό φίλι ἀκει, ξυπνάντας τήν συγκίνηση· ήθελα καμπιτά στό μέτωπο, ἀκει πού σμύγουνε τά δυό τά φρύδια της νά ἀκούμπιθω μόδις τά γελάτα μους και νά σταθεί και νά σταθεί πολύ, ως πού ν' ἀρχίσουν τά λεπτά ρουθουνία της ν' ανοιγοκλείουν βιαστικά.

«Ε, τότε κατεβαίνω πιλάστοχαστα και τής ἀρπάζω τά καφτερά τά γελάτας της και τά ρούφω, σάν νά γυρέω τήν ψυχή της τήν πονετική νά καταπιώ.

Ζαλίζουμας, δέ συλλαγμούμαι πιά, μού φαίνεται πῶς είμαι στόν παράδεισο κ' ακούω τόν θρόνο μας τό Θεό νά εύλογη και λέγει «Αἰξέθητε!»

Πόλη 12 Οκτώβρη 1904.

ΧΑΟΝΙΣ

ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

(Κέρκυρα)

Κάτω ἀπό τό βουνό τού Παντοκράτορα, ἀντικρύ στό μοναστήρι τής Παλιοκαστρίτσας, είναι 'στήν δύκρη τού πελάσου ένα καράβι μαρμαρωμένο μὲ τά κατάρτια του και δλα του τά ξέρτια. Αύτό ήταν

«Η 'Ελένη!(κατίπληγτη)- Νά μή ἀργεῖστε, και γαλάσσει τό φατ ...

«Ο Κωσταντίνος. Ποτές νά μή φέμει, πού θά γαλάσσει τό φατ! Εδώ πρέκειται περί ψύστων θέμικων συμφέροντων και στό φατ δηνοις μας; (βγαίνει πρώτος).

«Ο Συνταγματάρχης. «Α! Τό βράδι! Τό βράδι στή βουλή! Σάν νάν τή ζητούσα τέτια περίσταση (βγαίνει και αύτός). Τήν ωρά πού ἀπήγανε νά φέμει και δη 'Αριστείδης έμπαινε δη Μίμης μὲ τό καπέλο του, δηνοις είταν στόν περίπατο. 'Εθγήκε τέλος και δη 'Αριστείδης).

«Ο Μίμης (μ' ἀπορία πού κανείς τους δέν τού μίλησε) Τ' είναι μαρμάρι... Τ' είναι;

«Η 'Ελένη. Τίποτες παδί μου. Βγάλ' τό καπέλο του.

«Ο Μίμης. Ήδης κάνωνται έπιτι, μαρμάρι; Έγω φοβήθηκα πού τούς είδα. Κάτι επαθών, μαρμάρια μου, και δέ μοι τά λέπτα.

«Η 'Ελένη (πέρναντας τον). Δέ σε είδαν, πουλάκι: μου..

«Ο Μίμης (κλαίοντας). Μή είδαν, με είδαν! Φοβήμαρι, μαρμάρι, φοβήμαρι! ..

(Πέφτει ή σκηνή).

(ἀνοίκουνται)

καράβι 'Αλτζερίνικο και ἔρχοταν νά κουρσέψῃ τό μοναστήρι. Σάν τό είδαν ἀπό μακριά οι καλογέροι, βγῆκαν και τάγγαντευαν, και ο γούμενος μὲ τό θυμιατό και τό σταυρό στάχρια παρακάλεσε τό θεό, κ' είπε. «Θέ μου, αν κύτο τό καράβι ἔρχεται, για καλό, καλῶς νάρθη, δην γιά κακό, μάρμαρο ἔκει νά μείνη.» Και δέ δ θεός τόν άκουσε κ' ἐμφράστησε τό καράβι και στέκεται και ἀπό τότες.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΣΗ

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Φίλε «Νουμά»,

Τά συγχρόνια μαυ γιά τή έπιμνησύνη σέρμραχι σου τού περιεμένου ωύλου. «Εβαλες τά πράκτα στή θέση τους και μακάρις στήν ίδια θέση νά τάβαζε κ' ή Σύγλητος τού Πανεπιστημίου πού δέν είχε τό κουράγιο νά υποστηρίξῃ τόν κ. Ιηρύναν, και νά μήν περιχωρήσῃ τήν αληθινή μανημόσυνη τού Οίθωνα.

«Ο χρεκχτηριόμενος τού μηνημόσυνου ως Πανεπιστημιακής γιορτής δέν ήτανε καθόλου σωστός. «Αν έκανε τό μηνημόσυνο τή Πανεπιστήμιο— σπώς κ' ήτανε σωστό — μάλιστα, θέλανε πανεπιστημιακή γιορτή. Μή τώρα πού δέ λαβήσειν μέρος σ' αύτό τώπεται τό Πανεπιστήμιο, ούτε καμιά επίσημη ἀρχή, μή πεντε δέκα συντάξιμούς κύριους, τό μηνημόσυνο μένει ἀπλή ίδιωτην θόπληση και ή Σύγλητος δέν είχε καριά υποχρέωση ούτε νά συνελθή κάν γι' αύτη.